Tit Bits of Animal Life

Vol. 1. No. 1. January 1923.

KZm 211, No1TB
N23.21.1.
197954

Vol. XXI] January, 1923 [No. 1

Society for the . . . .
Prevention of Cruelty
to Animals, Madras.

ENGLISH & TELUGU.

4 - APR 1923

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE

జంతు వర్తమాన సారము.

Copies can be had on application to the Honorary Secretary, S.P.C.A., Vepery, Madras.

Annual Subscription, Half a Rupee, payable in advance.

EDITED BY
RAI SAHEB G. VENKATARANGA RAO, M.A.,
Member of the S.P.C.A.

చెన్నపురి: జీ. పీ. సి. సంఘపు మెంబరైన
రాయ్‌సాహేబు జి. వెంకటరంగరావు, ఎం.ఏ., గారిచేత రచియింపబడెను.

PUBLISHED QUARTERLY.

TIT-BITS OF ANIMAL LIFE.

A QUARTERLY ADVOCATE OF HUMANITY FOR SCHOOLS AND FAMILIES.

జంతు వర్తమాన సారము.

పాఠశాలలోను ఇండ్లలో ఉపయుక్తమగు మూడు నెలల కొకమారు ప్రకటింపబడు

జీవకారుణ్య విషయముల పత్రిక.

సంపుటము XXI.] JANUARY 1923-సం॥ జనవరి నెల. [సంచిక 1.

ANIMAL TRAINING—
Alleged Cruelties

In a recent number of *Conquest* Mr. R. I. Pocock, F. R. S., the well-known zoologist and Superintendent of the London 'Zoo,' offers some interesting remarks in regard to the alleged cruelties in the training and exhibition of performing animals—a subject that has lately been under inquiry in the House of Commons which last year rejected a bill for the prohibition of such shows altogether.

It appears that the methods actually followed by showmen in training animals for exhibition are, to a certain extent, a secret of the trade; though from time to time trainers announce that the marvellous results they obtain are accomplished by kindness alone. Mr. Pocock has made no personal investigation of such claims, but speaks from a general acquaintance with the characters of wild beasts and from the experience of the training of domesticated animals for men's service or companionship.

WHEN PUNISHMENT IS NECESSARY

When we consider the case of certain domestic animals, the pertinent question arises, 'How far is it justifiable for man to inflict punishment on any animal merely for the purpose of making the latter serviceable or companionable? What of the process of breaking dogs to be fit members of our homes?'

The recognized and permitted methods of tuition cannot be excluded from the category of 'cruel' practices, interpreting that epithet in a perfectly legitimate sense. In answer to the pretext that the treatment of the dog is justified by the purpose the owner has in view, it may be urged that the same result can be achieved by gentle means. That may be true in some instances, but since the whip makes a stronger and swifter appeal to the animal's memory than kindness, and has, moreover, no visible ill effects on its character, its use, we know, is generally resorted to, and no one raises a word of protest against it. What is true of dogs is, broadly speaking, true of all domesticated quadrupeds, due allowance being made for differences in the lessons to be taught and in the character and intelligence of the animals themselves.

Apparently the proposed legislation was directed mainly against the stage performances of wild beasts, whose training is generally fraught with greater difficulties than that of domestic animals, the latter being, to a great extent, trained by inheritance.

THE CASE OF WILD ANIMALS

This applies more particularly to full grown wild animals, for it may be freely admitted that the young of most of those employed for stage performances, if taken in hand at a sufficiently early age and properly treated, can be tamed and taught certain things with comparative ease, subject to individual and specific differences of temperament. It is, nevertheless, a common experience of those who have attempted to keep wild beasts from youth to maturity as pets that, when the latter stage of growth is reached, the natural character begins to assert itself and to be manifested by increasing resentment of control, if by nothing worse; and in the case of a trained wild beast, especially if it belongs to a dangerous species, this

means, as age advances, unremitting watchfulness on the part of the trainer to suppress at once, by masterful methods, the first signs of temper, disobedience, or other attempts at self-assertion.

These are some of the differences between wild and tamed animals of similar kinds, such as wolves as compared with dogs, zebras as compared with asses. For the reason stated the wild species are on the average more difficult to train and still more difficult to keep trained, and the greater the difficulty of the task, the greater the probability of the use of the whip or other weapon to achieve the purpose the trainer has in hand.

Some species of wild beasts commonly exhibited on the stage have, however, no near allies among our domesticated animals. Sea-lions may be cited as an instance. Sea-lions have naturally very little fear of man and never evince the slightest inclination to attack him. For the capture of dodging, slippery fish they have an eye unerring in its aim and a muzzle of exceptional sensitiveness; and, although clumsy-looking animals on the land, they can climb over boulders with considerable agility, and are accustomed to wait for hours on the same rock close to the sea. They are as intelligent as dogs, and have such voracious appetites that a taste of fish is, perhaps, the strongest appeal that can be made to them. Taking advantage of these qualities and habits, keepers in the Zoological Gardens train sea-lions in a very short time to mount a chair, or station themselves on a particular spot in the seal pond to wait for fish to be thrown for them to catch, or to ascend to the diving platform and with a leap snap the fish in mid-air as it falls into the water. And these lessons are taught entirely by kindness, namely, by giving a mouthful of fish when the seal does what is required of it. On the stage you have, perhaps, seen them performing such tricks as catching and balancing a ball on the nose; but this is not a difficult feat considering their sureness of eye and sensitiveness of snout, and there is, I think, no reason to doubt that these animals can be taught solely by the method of rewarding with tit-bits when the wished-for action is performed and withholding the coveted scrap in the case of failure.

MONKEYS

Chimpanzees, says Mr. Pocock, are easily trained by kind methods when they are young, but with advancing years they become more resentful of control, and require 'rods of iron' to be kept in order and forced to do what is opposed to their wishes at the time. This is true of other apes and most monkeys. Lions, tigers, and other savage carnivorous animals cannot, the writer believes, be trained to perform the usual stage tricks, and be kept trained, nor can they be held in subjection generally, without appeal to their fear of punishment.

The conclusion reached is that the probabilities are against animals being always treated with kindness and restraint by their trainers, and that, if the authorities wish to ensure such treatment, they must appoint qualified and trustworthy persons to supervise the training—a costly and doubtfully operative plan. The alternative would be to prohibit stage performances of wild animals altogether.

An Incident from the Life of Lincoln

In the early pioneer days, when he was a practising attorney and 'rode the circuit,' as was the custom at that time, Lincoln made one of a party of horsemen, lawyers like himself, who were on their way one spring morning from one court town to another. Their course lay across the prairies and through the timber; and as they passed by a little grove where the birds were singing merrily, they noticed a little fledgling which had fallen from the nest and was fluttering by the roadside. After they had ridden a short distance, Lincoln stopped and, wheeling his horse, said, 'Wait for me a moment. I will soon rejoin you'; and as the party halted and watched him, they saw Lincoln return to the place where the little bird lay helpless on the ground, saw him tenderly take it up and set it carefully on a limb near the nest. When he joined his companions one of them laughingly said, 'Why, Lincoln, what did you bother yourself and delay us for, with such a trifle as that?' 'My friend,' said Lincoln in reply, 'I can only say this, that I feel better

197954
KZm 211, N01TG
N23.21.1

for it.' This reply deserves to be ever remembered as a lesson of love, sympathy, kindness and care for the animal world.

The Story of a Lion's Gratitude

Early in the 'forties' of the nineteenth century, a lion in the Dublin Zoological Gardens was found to be suffering from the effects of an ingrowing claw nail. The wound became so serious that the late Professor Haughton, Head of Trinity College, interested himself in the case, and, in conjunction with the keeper, resolved to attempt an operation, the step having the full sanction of the authorities, who knew that, unless professional skill could effect a cure, the life of a valuable specimen would be lost. A second iron-barred screen was arranged in front of a portion of the solid iron gratings of the invalid's cage, and, after many efforts, on the appointed morning the animal was roused and the damaged forefoot drawn through the bars. As if aware that steps to alleviate its sufferings were in progress, the great creature was wonderfully tranquil, and allowed the surgeon to cut out the offending nail and remove the diseased flesh in the immediate vicinity without the awful struggles which had been anticipated and prepared for. When the operation concluded, the restraining ropes were removed and the lion retired to lick its wounds, in no very gentle mood. Two days after the surgeon returned to see how the patient was progressing and to his intense surprise, he was recognized by him not as an enemy, but as a friend. Stalking up to the side of the cage, the lion purred loudly, rubbing its sides against the bars, waving and arching its tail after the manner of the domestic cat as it passed and repassed in front of its benefactor. Nor was its gratitude of a transitory nature. As long as it survived, the greeting was the same every time its friend presented himself.

A Pinjrapole at Mysore

We are gratified to learn that Mrs. P. F. Bowring has been taking active interest in promoting a scheme to establish a Pinjrapole in the Mysore City. On December 14 last, she addressed a public meeting of the citizens of the place, at which Mr. P. F. Bowring, Deputy Commissioner, presided, to explain the details of her scheme. In the course of an interesting speech she made on the occasion, she emphasized the necessity for a pinjrapole, and said: 'I am not trying to start a branch of the S.P.C.A. in Mysore. I am not wanting to start a Society at all, only to get a pinjrapole erected. I have the greatest admiration for the S. P. C. A., the greatest sympathy with its aims and methods, and I know it does untold good where it works, in large towns and cities where administrative methods are different and proceed along different lines. What I personally feel is that in a city like Mysore, such a society is *unnecessary*.'

'The only true and lasting way, though slow, of preventing cruelty is to teach humanity to children, till public opinion regards cruelty with horror. This question has already received the sympathetic attention of the authorities and I have the most encouraging letters from the Inspector-General of Education and the Vice-Chancellor of the University on the subject. Of course this does not lessen the responsibility of the individual with regard to the precept and example he gives to his children and subordinates. But we don't want to start a society for this—not in Mysore!'

'Likewise in regard to repressive measures. There are innumerable cases of terrible cruelty. . . . All these things must be severely dealt with and until education has spread the offenders must be sharply punished. The Municipal and Police measures to this end, again, do not relieve the individual of his duties. Every man is morally bound to suppress such practices when they are under his control and to report them to the Police for action when they are not.'

'But under the most perfect system of education and repression, there still remain those animals, whether cows or bulls, jutka ponies or dhoby's donkeys, who, in the ordinary course of toil, the ordinary course of Nature, are old, worn out, or otherwise incapable of further usefulness to the community.'

'That is where a pinjrapole comes in: that is where the charitable impulses of every private citizen can find a reasonable, irreproachable and useful outlet. It was

టయు, చంపించుటయు పాపము లన్నిటికన్న నధికములు, పితృకార్యములు, యజ్ఞములు మొదలగు వానియందు వేదచోదితమయిన హింసవలనఁ గీడుగలుగదు. రుచినిగోరి మాంసము దిన్నచోఁ బ్రాణిని జంపినట్లు పాపమధికమగును. తన్ను నమలినవానిని మాంసము నమలునని వేదములు చెప్పును. మాంసభక్షణమును విడుచుట యొక్కటియుఁ దపమునకు సమానమని శ్రుతులు పలుకును. మాంసము రుచిని మించిన రుచిలేదు కావున చవి యెఱిఁగి దానిని విడిచినవాఁడు దేవసమానుఁడని ధార్మికులు చెప్పుదురు. ప్రాణుల శరీరములయందుఁగాక శిలలయందును, మ్రానియందును మాంసము గలదా? అట్టి ప్రాణుల శరీరములను బాధించునపుడు తన శరీరమునకు బాధకలిగిన నెట్లుండునో దాని నూహింపరాదా? అందువలన దానిని మానినయెడల హింసలన్నియు మానునని దయార్ద్రబుద్ధియయిన యుత్తముఁడు హింసను మానును. మాంసమును భక్షింపకుండుట ప్రాణివధాసక్తిని విడుచుటయే యగుటవలన నట్టివానికి సర్వభూతములవలనను నభయము గలిగియుండుట నిజము. స్వాయంభువుఁడను మనువు లోకహితార్థము దీనిని జెప్పెను. మార్కండేయాది మునులుగూడ మాంసవర్జనమువలన నాయువు సంపద సౌందర్యము గలుగుననిరి. ఇంతియ కాక మాంసము గోరువాఁడు దనుజుఁడే అని పలికిరి.

(సశేషము.)

లింకన్ చరిత్రములోని యొక కథ.

అమెరికా దేశములో కొలదికాలము క్రిందట లింకన్ అను నొక మహానుభావుఁడుండెను. అతఁడు ప్రారంభదశలో న్యాయవాది వృత్తిచే జీవించుచుండెను. ఇతఁడొక సమయమున రెండు మూఁడు న్యాయస్థానములకు పోవలసివచ్చెను. ఒక్కొక పట్టణమందొక్కొక న్యాయస్థానముండుటచే నతఁడు గుఱ్ఱముమీఁద నెక్కి యొక న్యాయస్థానమునుండి మఱియొక న్యాయస్థానమునకు పోవలసి యేర్పడెను. అట్లతఁడు పోవునపు డితనితో మఱి కొందఱు న్యాయవాదులును వెళ్లిరి. త్రోవలో కొన్ని పచ్చికబయళ్లను కొన్ని యడవిప్రదేశములను దాటి యొక చిన్న వనము జేరిరి. దానియందనేక చిలుకలు, గోర్వంకలు లోనగు పక్షు లుల్లాసముగా సంచరించుచు పాడుచునుండెను. అప్పుడొక పక్షిపిల్ల చెట్టుమీఁది గూటిలోనుండి జారి క్రిందపడియుండెను. వారు దీనినిఁ జూచుచు కొంతదూరము వెళ్లిరి. లింకన్ మాత్రము తన గుఱ్ఱమును మరల్చి "ఒక నిమిషము నాకై వేచియుండుఁడు, త్వరలో వచ్చెద"నని తన స్నేహితులతోఁ జెప్పి యచ్చోటికి తిరిగివచ్చెను. తక్కినవా రితఁ డెందులకై మఱలెనని యతనినే గమనించి చూచుచుండిరి. ఘనుఁడైన యా లింకన్ సహాయవిహీనమై పరితపించుచున్న యా పక్షిపిల్లనుజూచి జాలిపడి మెల్లగా నెత్తి సేదదీర్చి చెట్టుకొమ్మమీఁది గూటిసమీపమున నిడి మనస్సంతోషముతో గుఱ్ఱమునెక్కి తన స్నేహితులుండుచోటికి రాగా వారిలో నొకఁడు "ఓ లింకన్, ఏల యింత యాలస్యము. ఆ చిన్న పక్షి నీ మనస్సునకంత సంకటము గలుగఁజేసెనా" యని పరిహసించుచు నడిగెను. దానికతఁడు, "ఓ మిత్రుఁడా నేనా పక్షిపిల్ల హీనదశను జూచినపుడు నా మనస్సు కరగి దీని కష్టమెట్లు మాన్పఁగలుగుదునని పరితపించి జాలిపడి యెత్తినను దీని కష్టము తీర్చిన మనస్సు నెమ్మదిచెందునని తలచి దాని సమీపమునకు వెళ్లితిని, ఇప్పుడు దాని కష్టము తీర్చినందున

నా మనస్సు మితిలేని సంతుష్టిని పొందినది, ఇంతకుమించి నేనేమి చెప్పుదును" అని ప్రత్యుత్తరమిచ్చెను. మనమీ చిన్నకథచేత ఘనుఁడగు లింకన్‌వలె పక్షులందును, తక్కిన ప్రాణులందును ప్రేమగలిగి ప్రవర్తించిన అతనివలె మేరలేని మనస్సంతుష్టిని పొంది కృతకృత్యులు కాగలము అనుటను తెలిసికొనుచున్నారము.

సింహముయొక్క కృతజ్ఞతను గుఱించిన కథ.

పందొమ్మిదవ శతాబ్దమునందు డబ్లిన్ అను పట్టణపు ప్రదర్శనశాలయందుండిన యొక సింహము తన కాలివ్రేలియందు గొలుసు కాటుచేఁ గలిగిన వ్రణముచేత మిక్కిలి బాధపడుచుండెను. ఈ సింహమిట్లు బాధపడుటను ట్రినిటి సర్వకలాశాలాధికారియై యుండిన ప్రఫసర్ (Professor) హాటన్ (Haughton) అను నతఁడు చూచి యా సింహముమీఁద కనికరముగలవాఁడయి యా మృగశాలయందలి కావలివానితో యోచించి దానికిఁదగిన చికిత్సచేయ నిశ్చయించెను. ఇట్లు చేయుటకు ప్రదర్శనశాలాధికారుల యనుమతి నడుగ వారును సమర్థులగు వైద్యులచే చికిత్సచేయించని యెడల యీ గొప్ప విలువగల జంతువునకు ప్రాణహాని కలుగునని తలచి సమ్మతించిరి. చికిత్సచేయుటకై నియమించినదినము ప్రాతఃకాలము హాటన్‌గారచటికివచ్చి, వ్రణపీడితమైన సింగపు ముందటి పాదమును పై బోనుకమ్ముల సందునుండి బయట లాఘవముగా తీసెను. అప్పుడా సింహము అందఱు నాశ్చర్యపడునట్లు, తన వ్రణమునకు చికిత్సచేయుటకుగా నిట్లు తన పాదమును వెలుపలికి తీసినారని తాను తెలిసికొన్నట్లును, దానికి తాను సమ్మతించినట్లును కదలమెదలక, భయంకరముగా గర్జింపక శాంతముగా నుండెను. చికిత్సానంతరము సింహము ఆ వ్రణమును గోయుటచేఁ గలిగిన నొప్పి ఉపశమిల్లుటకై మాటిమాటికి ఆ వ్రణమును నాలుకతో నాకుచుండెను. రెండు దినములు గడచినపిదప ఆ వైద్యుఁడు ఆ సింగమునకు తానుచేసిన చికిత్సచే వ్రణము ఎంతవరకు మానినదని చూచుటకు వచ్చెను. అప్పుడది యతనియందు లేశమైనను కోపముజూపక మచ్చికపడిన పిల్లివలె తోకనాడించుచు అతఁడుండు ప్రక్కకువచ్చి తన దేహమును బోనుమీఁద నొరయుచు సౌమ్యమైన కంఠధ్వనితో తన కృతజ్ఞతను ప్రకటించెను. ఇది చూచి యతఁడు మిక్కిలి యద్భుతమందెను. అది యా సమయముననేగాక తన యావజ్జీవమును అతఁడచ్చటికి వచ్చినప్పుడెల్ల నతని సమీపమునకు మహోత్సాహముతో వచ్చి, అతనియందు తనకుగల కృతజ్ఞతాపూర్వక ప్రేమను వెలిపుచ్చుచుండెను. చూడుఁడీ, ఎంత క్రూరమృగము ఎంతటి శాంతస్వభావము గలదియయ్యెను. కాఁబట్టి మనమును ఘనుఁడగు హాటన్‌వలె మృగములకు సహిత ముపకరించినవాని కృతజ్ఞతాపూర్వక ప్రేమకు పాత్రులగుదుము.

ప్రిన్స్ అను కాపుగుఱ్ఱపు చరిత్రము.

ఫిలడల్ఫియాలో ప్రకటింపబడు "నార్త్ అమెరికన్"ను పత్రికలో నొక గుఱ్ఱముయొక్క గంభీరగుణములును, మంచి నడతలును ప్రకటింపఁబడియున్నవి. క్రింద చెప్పఁబడు చరిత్రము "జార్జు క్రాఫోర్డు" సంతతియందలి 'ప్రిన్స్' అను గుఱ్ఱముయొక్క మరణమును సంబంధించినదే.

'ప్రిన్స్' 1891-వ సం॥ జూన్ నెల 9-వ తేది జనించెను కాని అది పుట్టిన కొన్ని దినములలోనే దాని తల్లి మృతినొందినది. మఱియు దాని తండ్రి సహితము దానిని గమనించుట లేకపోయెను, అయినను క్రాఫోర్డు సంతతివారు

దానిని ప్రేమతో కాపాడి, పెరుగునట్లుచేసి, దానికి లగాము గంభీరముగా ధరించుటకును, బండి. లాగుటకును, వడిగా పరుగెత్తుటకును నేర్పిరి. గుఱ్ఱము సహితము రమారమి ముప్పది సంవత్సరములు తన యజమానుల ఆజ్ఞానుసారముగా ప్రతిదినము పనిచేయుచు, ఎన్నిగంటలసేపు పనిచేయవలసియుండినను శ్రమము నొందకయుండెను. ఒక్కదినమైనను శ్రమము తీర్చుకొనుటకు పనిలేక యుండినదియులేదు. రజా తీసుకొనుటయు లేదు. ప్రతి భానువారము నది క్రైస్తవాలయమునకు పోవును. ప్రతిదినమును పాలును చిలికించుచోటికి కొనిపోవును. యంత్రములకును, వైద్యుల ఇండ్లకును యజమానులను కొనిపోవును. క్రాఫోర్డులోని పొలములను దున్ని మట్టిని సన్నఁజేసి ఇంకయితర కాపుపనిఁజేసి 28 సంవత్సరములు పనిచేసినది.

దారిలో ఎదురుపడు బండ్లకుగాని అది భయపడదు. అందువల్ల క్రాఫోర్డు సంతతివారు బండిలో ప్రయాణముచేయునప్పుడెల్ల వారు పడకలయందు నిద్రపోవురీతిగా నిశ్చలముగానుందురు. మిక్కిలి చీకటిగాయుండు రాత్రిసమయములయందు సహితము దానికి ఇంటికిపోవు మార్గము తెలియును. మార్గములో బురదలో పోవలసియుండినను, మంచుమీద బండి లాగవలసివచ్చినను, ఇసుకప్రదేశములయందు పోవలసియుండినను కొంచెమైనను వెనుకదీయక పరుగెత్తును. వైద్యుల చికిత్స దానికి అవశ్యము లేకయుండినది కాని లాడముమాత్రము కొట్టుకొనవలసియుండెను. ఒక్క మనిషినిగాని తన్నినదిలేదు. తనపై కూర్చుండి తన్ను తొందరపెట్టు దోమలను సహితము అది చంపక తన తోకవెంట్రుకలతో మెల్లగా విసరి వానిని తొలగించును.

ఆ గుఱ్ఱము సౌఖ్యాదిభోగములకు కొంచెమేనియు ఇష్టపడినదికాదు. ధాన్యములతోను, జొన్నలతోను, కసువుతోను తృప్తిఁజెందియుండెను. ఉడుపులయందుకూడ విలువగల బట్టలయందు దాని కిష్టములేకయుండెను. అయితే చలికాలమందు ధరించుటకుగాను ఒక చొక్కాయి యుండెను. దానికి ఆత్మసుఖమందిచ్చలేదు. అది తన యజమానుని మాటలను విని వీడే తన యజమానుండని తెలిసికొనును. అది తన యజమానుని బిడ్డలను మిక్కిలి ప్రేమించి వారిని తన వీపుమీద మోసుకొనిపోవును. వారు చెప్పు మాటను అతిక్రమించి నడవక వారిచే కొట్టఁబడకయుండెను.

మోటారుబండ్లుగాని, ఆకసమందెగురు యంత్రముగాని కనిపెట్టుటకుమునుపే అపారముగు ఉపయోగకార్యములుచేసి తుదకు తనకుతానే చనిపోయెను. ఆ గుఱ్ఱము నోరులేని కాపు గుఱ్ఱముగా నుండినను మనుష్యులకుఆదిమనుష్యులు చేయుదానికంటే అధిక ఉపకారము చేసినది యనుటకు కొంచెమేనియు సందేహములేదు.

న్యాయాధిపతి కుక్కలను పొగడుట.

శ్రీమతి "జెన్నివారన్" అను నొకతె యొక కుక్కను గారాబముతో పెంచుచుండెను. ఆ కుక్కను దొంగలించిన దొంగకు న్యాయాధిపతి తొంబదిదినములు కారాగృహనివాస మాజ్ఞాపించి సాధారణముగా కుక్కల యొక్క గొప్ప కార్యములను కొన్ని నుడివి వానిని పొగడెను. ఆయన దొంగను చూచి చెప్పుచున్నారు. ఈ కుక్క జనులకు నీకంటె అధికముగా ఉపకారము చేసియున్నది. దేశచరిత్రానుసారముగా కుక్కలు నాగరీకతను బొత్తిగా మార్చియున్నవి. గొప్ప న్యాయాధిపతి యొకరు కుక్కలను దొంగలించుట, బొక్కసములోని ద్రవ్యమును అపహరించుటకు సమానమని చెప్పియున్నారు. దానిననుసరించి, ఆరంజ్

దేశపు విల్లియుంగారిని కాపాడిన చిన్నకుక్కయును, "ఆల్ప్స్" దేశములయందు తుపానుకువెనుక అగుపడని ప్రయాణికులను వెదకుకొనిపోవు, 'బెర్నార్డు' కుక్కయును మనముతలంచిన పక్షమున కుక్కల కార్యము లసహ్యమైనవనుటకును, అవి దొంగలచే దొంగిలింపఁబడవలయుననుటకును ఎవరును ఒప్పుకొనరు సుమా!

మైసూర్ పింజ్రాపోల్.

"గడనగల మగనిఁజూచిన నడుగడుగుకు మడుగులిడుదు రతివలువమలో। గడనుడుగు మగనిఁజూచిన నడపీనుగువచ్చెననుచు నగుదురు సుమతీ॥" అని సుమతిశతకకారుఁడు చెప్పినట్లు, ఒక పురుషునిచేత విశేష లాభము కలుగునంతవరకు వాని నాదరించుటయు, అట్టి శక్తి వానికి కొఱతపడినప్పుడు అన్నపానాదులు సహితమొసఁగక యనాదరించుటయు మనుష్యుల విషయమందె ప్రత్యక్షమైయుండఁగా, తిర్యక్కుల విషయమందు ఇట్టి మనుష్యుల ప్రవర్తనమెట్లుండునో మీరే యోచింపుఁడు. అవి పాలిచ్చియు, సేద్యమున కుపయుక్తములైన యెరువు మొదలగునవి యిచ్చియు, బండ్లనులాగియు, బరువుమోచియు, పలువిధముల నుపకరించునవియై యుండునంతవరకు వానిని చక్కఁగా పోషించియు, వానికి వార్ధకదశసంభవించియో, లేక వేరుకారణముచేతనో, యట్టి సమర్థత తగ్గిపోయినప్పుడు వానిని పోషింపకయు, వీధులవెంబడి తిరుగవిడిచి, యవి క్షుద్బాధచే నెవరి పొలములోనైనను, ధాన్యాదులలోనైనను ప్రవేశింపఁగా వాని కాపరులచే మోదపడియు, ఇట్లు పలువిధములైన కష్టములకు పాలగునట్లు చేయుచున్నారు. మైసూర్ డెప్టికమిషనర్ పత్నియైన మిసస్ బ్రౌనింగ్ దొరసానిగారు జంతువులకు సంభవించునట్టి యిట్టి దుస్థితిఁజూచి వానియందు దయార్ద్రహృదయమై అట్టి కష్టములను తొలగించు నిమిత్తము ఒక పింజ్రాపోల్ మైసూరునందు స్థాపనచేయు నుద్దేశముతోఁ గడచిన డిసెంబరునెల 14-వ తేదిని మైసూర్ పట్టణమందొక సమావేశము నేర్పరచిరి. ఆ సభకు అనేకులు పెద్దలు విజయముచేసి యుండిరి. అప్పుడు మిసస్ బ్రౌనింగ్ గారు దీనమృగపోషణావశ్యకతను నిరూపించుచు, అమోఘమైన యొక యుపన్యాసము నొనర్చిరి. ఆ సభకువచ్చిన పెద్దలందఱు మిక్కిలి యాదరణతో విని యామోదించిరి. వారిలో కొందఱు మిసస్ బ్రౌనింగ్ గారు చెప్పిన విషయమును ఉపపాదించుచు నుపన్యసించిరి. మిసస్ బ్రౌనింగ్ గారు యట్టి శ్లాఘనీయమైన యుద్యమము శీఘ్రముగా కార్యరూపము పరిణమించునని నమ్ముచున్నారము. మైసూరుమహారాజుగారు, యువరాజుగారు, పరకాలస్వాములు నారు, మొదలైన ప్రముఖులు, ఈ విషయమంతయు శ్లాఘించి, దీనికై వలయు ద్రవ్యసహాయము చేయుదుమని వాగ్దానమొనర్చియుండగా నీ ఘనకార్యము నెరవేరుననుట కేమిసందేహము.

గోవధమును నిషేధించు నాజ్ఞ.

హైదరాబాదు రాజ్యమునకు అధిపతులైన నైజాంప్రభువులు జీవకారుణ్యార్ద్రహృదయులై, గోవులవలన ప్రజలు పలువిధములైన మహోపకారములను పొందుచున్నారని యెఱిఁగి యట్టి గోవులను తమ దేశమందెచ్చటను సంహారము చేయఁగూడదనియు, అట్లు సంహరించువారికి దండన విధింపబడుననియు ఉత్తరువుచేసిరని విని యెంతయు సంతసించినారము. ఇట్లు వారొనర్చిన మహనీయ గోసంరక్షణమును విని, మ-రా-రా-శ్రీ ధర్మంగా మహారాజులుగారు నైజాంకారుణ్యాతిశయమును మిక్కిలి శ్లాఘించి, హిందుమహాజనుల

కృతజ్ఞతాపూర్వక వందనములను సమర్పించినారు ఇట్లే తక్కిన మహమ్మదీయ స్వదేశపాలక ప్రభువులును, వారివారి దేశములయందు గోవధము జరుగకుండునట్లు ఆజ్ఞరొసఁగి యాపిరేని, మహమ్మదీయ సోదరులకును, హిందువులకును చాలకాలముగా గోవధ మూలమున సంభవించెడు వైషమ్యము తొలఁగిపోయి, పరస్పరానురాగము అభివృద్ధిచెంది ఐక్యభావము స్థిరపడునని నమ్ముచున్నారము.

జంతుబలినివారణ విన్నపము.

కేవలము హీనకులములందుఁబుట్టినవారై పుణ్యపాపముల కొంచెమైనఁ దెలియక తామసులైన నరులు కొందఱు జంతుబలులచే క్షుద్రదేవతల నారాధించుట మన దేశమందు సాధారణమై యున్నది. ఇట్టి ఘోరకృత్యములు (తిరువేంద్రం) అనంతశయనం రాజ్యమునందత్యధికముగాఁ జరుగుటను జూచి సహింపని పరమసాత్వికులైన (హ్యూమానేటేరియన్) జీవకారుణ్యాభివర్ధనీ సభవారు మనస్సున పరితపించి దీనప్రాణులయందు కనికరించి యట్టి పాపకార్యముల నివారించుటకై మ-రా-రా-శ్రీ తిరువేంద్రం మహారాజుగారికి, అట్టి బలుల నాపనలయుననియు, అవి మహాపాపములను కలిగించు ఘోరకృత్యములనియు, ఇట్టి జంతుబలులచే పరమాత్ముడు సంతసింపకపోవుటయే కాక యాగ్రహించి యిట్టి ఘాతుకులను ఘోర నరకాగ్నిపతితులుగా నొనర్చుననియు, ఇట్టిపూజ కేవల తామసపూజయే గాని సాత్వికపూజకాదనియు, కేవల సాత్వికమూర్తియైన పరమాత్ముడు "పత్రంపుష్పం ఫలంతోయం యోమేభక్త్యా ప్రయచ్ఛతి" అని భగవద్గీతయందు కృష్ణపరమాత్ముఁడు చెప్పిన చొప్పున పత్రపుష్పఫలాదులచే తృప్తిపొంది కోరినఫలము లిచ్చువాఁడే గాని ప్రాణిబలులచేఁ గాదనియు విన్నవించుకొని యున్నారు. ఇట్టి మనవిని ఆలకించి, మహారాజుగారును దయార్ద్రహృదయులు గావున సదుత్తరవునే దయచేయుదురని నమ్ముచున్నారము.

జంతుబాధకునికి దండన.

ఇటీవల కొంతకాలముక్రిందట బెంగళూరిలో నొక సర్కస్‌కంపెనివారు ఆడుచుండిరి. వారు తమ యాటలకై కొన్ని ఏనుగులు, గుఱ్ఱములు, ఒంటెలు, ఎలుగుబంట్లు, పులులు మొదలగు జంతువులను తెచ్చియుండిరి. వారు వానిని వారి యాటలకు ఉపయోగించుకొనిరే గాని వాని పోషణయందు తగిన శ్రద్ధతీసికొనినట్లు కనిపించదు. వారు వారి యాటమృగములలోని యొక యేనుగును, మట్టమధ్యాహ్నపెండయందు వాడి యినుపచీలలతోఁగూడిన సంకెలలచే నాలుగు కాళ్లను బంధించిరి. అది యిటు అటు తిరుగునప్పుడు ఆ యినుపమేకులు గ్రుచ్చుకొని దుస్సహమైన బాధ ననుభవించుచుండెను. దీనిని జూచి సహింపఁజాలక బెంగళూర్ జీవహింస నివారణ సభవారు ఆ సర్కస్ ముఖ్యాధికారిమీద యా పట్టణపు మేజస్ట్రీటువద్ద దావాచేసిరి. వారు దానిని విచారించి పలువురు సాక్షులమూలమున దావా సత్యమని గ్రహించి, యట్టి క్రూరకృత్య మాచరించినందుకై పై సర్కస్ మానేజరునకు 100 రూపాయలు జుల్మానా విధించిరి. ఈ తీర్మానంబును గ్రహించి ఇతర సర్కస్సులవారు వారి స్వాధీనములోనుండు మృగముల విషయమై జాగరూకులై మెలగవలయునని కోరుచున్నారము. అరణ్యములందు స్వేచ్ఛగా వర్తించు మృగములను, పామరజనానురంజనముచే స్వోదరపోషణము చేసికొనుటకై బంధించుటయే పాపము, అట్లు బంధింపఁబడి పరాధీనములైన మృగములను గమనింపక య[illegible]చుట మిక్కిలి ఘోరము.

PRINTED BY GEORGE KENNETH AT THE DIOCESAN PRESS, POST BOX 455, MADRAS.— A. 443.

177954
KZm 21 [illegible] N23.L1

Convictions for the Year 1922

This return is published to inform the public of the nature and extent of acts of cruelty to animals discovered by the Society in the City of Madras.

The following **CONVICTIONS** for cruelty to animals were obtained in Madras for the year 1922 by the Society's Agents:—

1.	Working Horses in an unfit state		...	67
2.	Do.	Ponies	do.	482
3.	Do.	Bullocks	do.	1,286
4.	Do.	Buffaloes	do.	1
5.	Cows ill-treated		...	1
6.	Calves	do.	...	61
7.	Pigs	do.	...	2
8.	Fowls	do.	...	6
9.	Ducks	do.	...	1
10.	Goading Bulls		...	91
11.	Owners causing cruelty		...	47
			Total	2,045

1922-వ సంవత్సరము జీవహింసకై చేయబడిన దండనల జాబితా:—

1.	[illegible]	67
2.	[illegible]	482
3.	[illegible]	1,286
4.	[illegible]	1
5.	[illegible]	1
6.	[illegible]	61
7.	[illegible]	2
8.	[illegible]	6
9.	[illegible]	1
10.	[illegible]	91
11.	[illegible]	47
	[illegible]	2,045

[illegible]

The Society is supported only by Voluntary Contributions.